

Leder fra LaRouche-bevægelsen

4. maj 2015:

Det er »Win-Win« for at stoppe »Kill-Kill«

Mens verden har kurs mod nogle uger, der er afgørende for Det britiske Imperiums desperate forsøg på at fremprovokere et opgør gennem økonomisk fascisme og atomkrig, udstedte Hung Tran, direktøren for Institutttet for International Finans – IIF, også kendt som Ditchley-gruppen eller »bankierernes kartel« – en skarp advarsel om, at, hvis Grækenland skubbes ud af eurozonen ved at insistere på, at landets regering gennemtvinger umulige nedskæringsbetingelser, så »kunne der opstå tvivl om hele sammenhængen i den vestlige alliance«, og det kunne bringe hele det transatlantiske finanssystem til fald med kort varsel.

Dette er fuldstændigt sandt, lød Lyndon LaRouches kommentar i dag. Hele systemet kan falde, hvad øjeblik, det skal være, og Grækenland kunne bliver aftrækkeren. Men, forklarede LaRouche, man behøver ikke få denne krise; den vil kun fremkomme, såfremt Europa fortsat forsøger at forpligte sig til et svindelnummer, som består i de falske, finansielle værdier i forbindelse med den græske og tilsvarende gæld. Dette svindelnummer består af alt, hvad Wall Street foretager sig.

Alt dette kan forandres gennem en tilbagevenden til Franklin Roosevelts Glass/Steagall-politik. Glass/Steagall er toneangivende for alt det, der må gøres, og vi må presse på med det i USA og lægge alle vore kræfter bag et sådant fremstød, sagde LaRouche. Det er blevet gjort til det centrale spørgsmål i præsidentkampagnen af Martin O'Malley, hvis mission foreløbig er fin og kvalificerer ham til præsidentskabet. En sådan genindførelse af Glass/Steagall

ville være meget smertefuld for Wall Street, men det er præcist, hvad landet og verden har brug for. O'Malley som potentiel præsidentkandidat med en kampagne for denne politik frembyder en global løsning.

Men vi kan ikke bare vente og se, om det sker, fortsatte LaRouche. Vi må gribe forebyggende ind, både mht. Glass/Steagall og den hermed tilknyttede politik for at løse den såkaldte »ferskvandskrise« gennem at rejse spørgsmålet om det galaktiske princip, som er blevet udarbejdet og fremlagt af LaRouches videnskabspolitiske team. Det er dette galaktiske, universelle, fysiske princip, der er årsag til vandcyklussen på Jorden, understregede LaRouche i dag, og ikke omvendt. Det, man skal tænke, er ikke på Jorden her og nu, men ud mod galaksen (mindst) og tænke frem 32 millioner år ud i fremtiden (mindst) for at danne sig et begreb om de universelle, skabende processer, der styrer de lokale, planetariske udviklinger i dag.

Som LaRouche erklærede det under drøftelser med sine medarbejdere her til eftermiddag:

»Der er ingen knaphed på vand. På planeten Jord er der ingen knaphed på vand! For knapheden på vand udgør en forbindelse mellem de overordnede kræfter, galaksen, og de lokale kræfter, som er planeten Jord. Planeten Jord er en mindre, underordnet enhed i det galaktiske system ... Og det eneste, vi behøver at gøre, er at tænke over den teknologi, som vi må anvende for at udnytte de fordele, som det galaktiske system frembyder. Det betyder mange ting, og mange formodninger hos en masse mennesker, i USA og andre steder, må ændres.«

»Problemet er, at vi må få folk i USA i særdeleshed til at forlade den politik, som er den aktuelle politik under Obamaregeringen. Med andre ord, så må Obama fjernes fra [regeringsmagten i] USA. Det er den nødvendige handling ... Vi må ganske enkelt ændre USA's politik og USA's relation til

andre nationer i det transatlantiske område. Vi må ændre vores politik i overensstemmelse med denne forudsætning. Og det kan lade sig gøre. Spørgsmålet er, vil det blive gjort? Og hvad der er vigtigere: Vil vi, som nation, få lov til, få tilladelse til at tage de skridt, der kan tages for at løse dette problem?»

Denne krise, og den foreliggende løsning, er grunden til, at briterne og Obama ønsker at dræbe, dræbe og dræbe, sagde LaRouche. Folk indser ikke, at Obama blot er en farlig idiot. De er forvirrede, fordi han udviser de kendetegn på magt, som er forbundet med det amerikanske præsidentskab. Men han er ikke en intellektuel person, uanset, hvor meget man strækker sin forestillingsevne; han er en tåbe, om end en farlig én af slagsen.

Briternes/Obamas 'kill-kill'-politik er deres svar på Kinas 'win-win'-strategi. Den udstilles gennem de fortsatte mord på migranter i Middelhavet, som er en direkte konsekvens af Obamas krig og statskup i Libyen i 2011, der igen var en direkte efterfølger for den britisk/amerikanske promovring af den tjetjenske opstand mod Rusland, der så levende blev fordømt af LaRouche i hans videoberetning, »Storm over Asia«, fra 1999.

Dette tjetjenske spørgsmål er stadig afgørende i dag som omdrejningspunkt for fremvæksten af den britisk-sponsorerede jihadist-terror, som stedfortræderkrig imod Rusland, og imod et civiliseret menneskebegreb generelt.

Denne 'kill-kill'-politik ses også i den seneste nedslagting af yazidier (kurdisk stammefolk, hovedsageligt i Irak, -red.), udført af ISIS-udyrene, som Obama har bragt til magten tværs over hele Nordafrika og Sydvestasien. Og politikken er skarpt udstillet i det ukrainske brændpunkt for krig mod Rusland og Kina, hvor det samme slæng, som frembragte Anden Verdenskrigs nazister – dvs. Det britiske Imperium og Prescott Bush og hans lige – er fanatisk besluttet på at sikre, at ingen i dag vil

fejre 70-året for sejren over deres nazister, med mindre disse samme nazister stoppes igen i dag.

»Er der noget at fejre?«, kan man næsten høre Dronningen (den britiske, -red.) mumle, med en vis irritation.

Foto: Franklin D. Roosevelt, USA's præsident 1933-45.

(FDR underskrev den 16. juni 1933 Glass/Steagall-loven, der var i kraft frem til 1999, og som indførte en skarp adskillelse mellem kommercielle banker med normal indlåns- og udlånsaktivitet, og så investeringsbanker, der promoverer hasarderet spekulation, der ikke investerer i et lands fysiske realøkonomi, herunder infrastruktur, og som, uden Glass/Steagall-loven, har adgang til almindelige indskydermidler til at spekulere med. (-red.))

Sydvestasien: Koalition af Tyrkiet og saudiskledede Golfstater forbereder at vælte Assad

2. maj 2015 – Præsident Barack Obamas kammerat, den tyrkiske præsident Recep Tayyip Erdogan, arbejder sammen med en koalition af Golfstater under anførsel af Saudi Arabien om en direkte militærintervention ind i Syrien. Den tyrkiske avis *Hürriyet* rapporterer, at en koalition, der inkluderer Tyrkiet og Golfstaterne, er i færd med at dannes med henblik på at lancere en direkte intervention for at vælte præsident Bashar

al-Assads regering.

De citerer et interview på tyrkisk Tv med talsmand for præsidenten og udenrigspolitiske rådgiver Ibrahim Kalin, der siger, at Assads »regime« må fjernes, før noget kan løses i regionen. Kalin nævnte, at Golflandene var i færd med at ændre holdning hen imod direkte militærintervention, især efter Erdogans konsekutive besøg i regionen, der begyndte med Saudi Arabien den 2. marts og efterfulgtes af rejser til Qatar og Kuwait. Kalin sagde, at disse lande, der havde været skeptiske over for Tyrkiets planer om at etablere en flyveforbudszone og sikkerhedszoner i Syrien, nu var ved at være positive over for idéen. »De har også indset, at dette spørgsmål ikke kan løses udelukkende gennem luftbombardementer af ISIL-mål«, sagde han.

Journalist på avisen *Hürriyet* Serkan Demirtas skriver: »Hverken Kalin eller andre tyrkiske regeringsfolk indrømmer det, men der er stærke indikationer på, at tyrkisk og saudisk støtte til oprørerne er ved at blive mere synlig i felten. Saudi Arabien og Qatar menes at levere våben til oprørerne, mens Tyrkiet spiller en fremmede rolle mht. at overføre denne logistik til Syrien. Blot nogle få dage tidligere anklagede det syriske regime åbenlyst Tyrkiet for at levere støtte til oprørerne og for at overtræde international lov.

»Som Kalin udtrykte det, så er den regionale koalition, bestående af Tyrkiet og Golflandene under Saudi Arabiens ledelse, allerede aktive i Syrien med det formål at vælte al-Assad ved at bruge [den Frie Syriske Hær] FSA-støttede salafistgrupper. Denne ambitiøse plan vækker imidlertid bekymring i Vesten, eftersom den fuldstændig ville gøre det af med den eksisterende, lillebitte chance for en politisk afgørelse i Syrien. For mange i Vesten vil en fiasko mht. at finde en politisk afgørelse blot frembringe en opdeling af Syrien.«

Det bør bemærkes, at den tyrkiske regering næsten har ophævet pengehvidvaskningslovene i landets lufthavne. Ingen vil blive

rettsforfulgt for pengevidvaskning, hvis de gribes i at afgive falske deklARATIONER, men vil blot få en bøde på 1 % af de penge, som de bringer ind i landet. Selv, hvis de oplyser det, vil der ikke blive stillet spørgsmål. Selv den engelsksprogede tyrkiske avis *Today's Zaman* citerer regeringsfolk for at sige, at dette faktisk afviser standardlove for pengevidvaskning.

Foto: Den tyrkiske præsident Erdogan modtages i Saudi Arabien i marts 2015.

Schiller Instituttets Ugeavis 18/19 2015:

Zepp-LaRouche: »Rent strategisk må vi tage to fuldstændigt forskellige systemer i betragtning«

Download (PDF, Unknown)

Ukraine: Poroshenko lyver;

Putin støtter ikke fredsbevarende styrker i Donbass

2. maj 2015 – Der kommer ikke fred i det sydøstlige Ukraine, så længe der fortsat sidder fascister på magten i Kiev, og deres fjernelse fra magten kan kun fremmes ved, at præsident Obama, der støtter dem, fjernes fra magten i USA. En potentiel sabotage af Minskaftalens våbenhvile, så længe denne situation er fremherskende, blev yderligere antydnet i går, da den ukrainske præsident Petro Poroshenkos kontor udstedte en erklæring, der hævdede, at den russiske præsident Vladimir Putin havde antydnet, at han var åben over for idéen om at udstationere FN-fredsbevarende styrker i Donbass-regionen.

»I forbindelse med drøftelserne hen imod en fredelig løsning [på konflikten], har præsident Putin accepteret muligheden af, at der udstationeres en fredsbevarende styrke i Donbass-regionen«, sagde Poroshenkos kontor i kølvandet på firevejs-telefonsamtalen mellem Poroshenko, Putin, den tyske kansler Angela Merkel og den franske præsident François Hollande.

Talsmand for Kreml, Dmitry Peskov, benægtede imidlertid, at Putin skulle være åben over for spørgsmålet om fredsbevarende styrker. »Før ordlyden i Minskaftalen og aftalens konkrete punkter bliver gennemført mener vi, at det ville være absolut forkert at rejse andre spørgsmål, inklusive spørgsmålet om fredsbevarende styrker«, sagde han. Forespurgt, om Putin var åben over for spørgsmålet, sagde Peskov, »Nej, dette er ikke sandt.« Det er op til Kiev og republikkerne Luhansk og Donetsk at indgå aftale om en sådan udstationering, sagde han, men først må de overholde det dokument, som de allerede har underskrevet.

Med hensyn til [Poroshenkos erklæring i går](#) om, at krigen i den

sydøstlige del ikke vil slutte, før Krim og Donbass er genintegreret i Ukraine, så udstedte Denis Pushilin, repræsentant for den selvudråbte Folkerepublik Donetsk, erklæring til Minsk Kontaktgruppen som svar, hvor han advarede om, at sådanne erklæringer blot indikerer Kievregimets plan om at optrappe konflikten. »Dette bekræfter endnu engang den kendsgerning, at Kiev ikke er parat til at gennemføre alle Minskaftalens betingelser«, sagde han. Han tilføjede, at Poroshenkos erklæring også reflekterer holdningen hos regimets støtter, nemlig USA. »Dette siger endnu engang, at Kievs oversøiske støtter forbereder en ny krig og ikke har til hensigt at handle på linje med Minsk-2«, sagde han.

I mellemtiden sagde den offentlige anklager i Krim i går, at et medlem af Azov-bataljonen var blevet tilbageholdt i Simferopol under forsøg på at udføre et terrorangreb imod den offentlige anklagers kontor, rapporterer TASS. Den samme person mistænkes også for at være indblandet i en ildspåsættelse af en moske.

Foto: Den ukrainske præsident Petro Poroshenko sagde torsdag, den 30. april, at krigen i Ukraine vil være forbi, når Donbass og Krim er tilbage i Ukraine. (TASS)

Grækenland som knudepunkt i 'Et Bælte, En Vej':

Infrastruktur er altafgørende

Fredag, 1. maj 2015 – Den altafgørende faktor for, at Grækenland bliver et knudepunkt for Kinas politik, 'Et Bælte, En Vej', er udvikling af landets infrastruktur, der vil forbinde havnen i Piræus, hvor Kinas COSCO Skibsfartsselskab har leaset containerterminalen, til resten af Europa.

Den græske journalist Yannis Palaiologos skrev i dagens udgave af Politico, at, i Kinas politik for 'Et Bælte, En Vej' »er Piræus på det seneste blevet et afgørende vigtigt punkt for denne strategi – og især for Kinas planlagte '21. århundredes Maritime Silkevej', der tilstræber at forbinde Kina med Europa via Det indiske Ocean og Suezkanalen«. Siden Kina leasede to af havnens containerterminaler og foretog afgørende investeringer i dens infrastruktur, har Kina firedoblet antallet af containerskibe, der passerer igennem Athen, siden 2010.

»Det er min vurdering, at der kan blive et strategisk partnerskab med Kina for udvikling«, sagde vicepremierminister Yannis Dragasakis til Politico. »I forbindelse med politikken for den Nye Silkevej er der infrastrukturprojekter, der har fælles interesse«, sagde han. »En afgørende vigtig del af Grækenlands økonomiske genrejsning i de kommende år må komme fra forøgede investeringer i infrastruktur.«

Med hensyn til privatisering af myndigheden over havnen i Piræus påpegede Dragasakis, at det ikke drejede sig om privatisering som sådan, men om, hvordan denne privatisering struktureres. Det generelle spørgsmål, sagde Dragasakis, er, at »kineserne har en klar strategi« for havnen som et kommercielt omdrejningspunkt, hvorimod grækerne »aldrig har udviklet deres egen, fuldt udviklede strategi«. Grækenland har behov for en klar politik inden for tre afgørende sektorer: jernbanetransport, logistik og skibsreparation.

Der er meget specifikke projekter, der må udvikles inden for disse tre områder. Med hensyn til transport, så drejer det sig om at færdiggøre moderniseringen og etableringen af tovejs spor på landets nord-sydgående jernbanelinje. Artiklen nævner ikke, at det største problem har været, EU ikke har været imødekommende mht. finansiering til jernbaneprojektet på trods af den kendsgerning, at Grækenland er kvalificeret til at modtage sådanne lån iflg. EU-reglerne.

»Vi har en enestående chance for at gøre Grækenland til et internationalt omdrejningspunkt for handel, men landet har brug for en fællesaktion fra regeringens side«, sagde Thanasis Ziliaskopoulos, præsident for TrainOSE, det statskontrollerede jernbanegodsselskab, der allerede er i færd med at udvide sine tjenester fra Piræus til Centraleuropa. »Med den rette politik kunne Grækenland overtage noget af den varefremstilling«, der i øjeblikket finder sted i Centraleuropæiske lande, iflg. Ziliaskopoulos.

Med hensyn til logistik er det af afgørende betydning at udvikle Thriasio Fragtcentret, et 59 hektar stort område vest for Athen, der endnu mangler at blive færdiggjort. Med sin placering direkte på Grækenlands nord-sydgående jernbanekorridor, og med direkte forbindelse til Piræus via den nyligt åbnede 17,5 km lange jernbanelinje, er kineserne meget interesseret i at udvikle centret.

Med hensyn til skibsreparation, så ligger der et skibsværft, der ikke længere er i brug, i Perama-regionen ved siden af Piræus, der ejes af Piræus Havnemyndighed, og som Athen ønsker at genoplive som et skibsreparationscenter. Ifølge Drakasakis har COSCO antydnet, at de var interesseret, da han rejste spørgsmålet under sin seneste rejse til Kina.

Foto: COSCO-Containerterminal i Piræus

Video: Hungersnød – En politik fabrikeret i London. Dansk udskrift.

Download (PDF, Unknown)

Video: Slutspil: Det monetære Imperiesystem. Dansk udskrift

Slutspil: Det monetære Imperiesystem

Colin Lowry: » ... Kulturen. Grundlæggelsen af den amerikanske kultur, var baseret på ... folk, der kom for at grundlægge De forenede stater, ville lige fra begyndelsen skabe en republik, baseret på frihed, baseret på det enkelte menneskes identitet, værdien af deres eksistens, hvad de kan gøre, deres intellekt, og udvikling af samfundet. Det var den totale modsætning til det engelske samfund på den tid.«

Grundlæggerne af De forenede Staters Republik var bevidste om deres arv om at skabe en ny form for samfund, der var befriet

fra et imperiesystems magt. Det var dette imperiesystems magt, der havde kontrolleret hele civilisationen i tusinder af år og var en større trussel mod amerikanerne under deres revolution end kanonerne, der pegede mod Boston havn.

Jeff Steinberg: »John Adams gennemførte en undersøgelse af forfatningernes historie, der gik helt tilbage til Athen, og i denne undersøgelse, der blev cirkuleret blandt de delegerede ved Forfatningskonventionen, var der et helt afsnit om Venedig. Ikke alle enheder, der kalder sig republikker, er rent faktisk republikanske. Venedig var oligarkisk, det var en større koncentration af oligarkisk magt, end man ser i de fleste europæiske monarkiers historie.«

Et Imperiesystem repræsenteres ikke af et land eller en enkelt monark. Imperier har altid været baseret på et monetært systems magt.

John Hoefle: »Vi ser Dow Jones, den går op, den går ned ... hver gang, vi gør noget, briterne ikke kan lide, kollapser Dow Jones, og hver gang, vi kapitulerer til briterne, går Dow Jones op. Det er en af de måder, de kontrollerer os på, og andre nationer på lignende måde. «

2.20»Vi har at gøre med Det britiske System, der har sin oprindelse i 1.000 års venetiansk monetarisme.«

Denne arv har i dag sin magtbase på De britiske Øer. Imperiet har måske skiftet, men det britisk-kontrolleret monetaristiske system udøver i princippet den samme, onde hensigt.

Lowry: »Mange ting, som englænderne selv siger, slipper ligesom 'katten ud af sækken'. At det gamle England er dødt. De kalder det endda selv de tre faser af Det britiske Imperium. Den første fase slutter i 1783. Den anden fase begynder, da Shelburne kommer til magten. Og den tredje fase begynder ved slutningen af Anden Verdenskrig. Og dér er de nu.«

SLUTSPIL: Det monetære Imperiesystem

Året er 1780 i England. Den amerikanske Revolution er stadig i gang på den anden side Atlanten. Og de intelligente ser, at England har kurs mod et nederlag i Amerika. Den engelske hær er nu så desperat for at få værnepligtige til at kæmpe mod amerikanerne, at de beslutter at opgive de gamle love og åbenlyst tillade katolikker at gå ind i den britiske hær. En modreaktion dannes omkring et medlem af Overhuset for at få en protestantisk protestmarch mod Parlamentet imod Loven om katolsk undsætning af 1778. En hovedperson i denne operation var en betydningsfuld aktør i grupperingen af det Britiske Ostindiske Kompagni, ved navn Lord Shelburne.

Den venetianske overtagelse af England

Gennem det Ostindiske Kompagnis netværk af spioner og aktører bestak Shelburne et andet medlem af Overhuset ved navn Lord Gordon til at rekruttere alle lediggængere i London og betale dem med whisky. Den 2. juni 1780 marcherede 50.000 mennesker til Parlamentsbygningerne for at fremlægge en appel. De fik også navnelister på ledende skikkelser i Parlamentet, der skulle tæves rent fysisk.

Jeff Steinberg: »Denne fordrukne pøbeflok under Lord Gordon belejrede bogstavelig talt det britiske Parlament, og det var Lord Shelburnes ansvar at beordre hjemmeværnet ud for at undertrykke opstanden. Han ventede i tre dage.«

Folkemængden plyndrede romersk-katolske kirker, katolikkers private hjem og angreb mange offentlige bygninger, inklusive Bank of England. Newgate-fængslet blev stukket i brand og brudt op, og mange af dets fanger blev sluppet fri. 450 mennesker blev dræbt eller såret, før hæren kunne genoprette orden. Premierminister North fra den traditionelle gruppe af

'gamle England' trådte rædselsslagen tilbage.

Jeff Steinberg: »På dette tidspunkt var Lord Shelburne en betydningsfuld person i det britiske oligarki, men han var slet ikke involveret i regeringen. Han var leder af det, der kaldtes det Britiske Ostindiske Kompagnis hemmelige komite. Det var en komite bestående af tre personer, der administrerede den overordnede politiske beslutningstagning for det Ostindiske Kompagni, der selvfølgelig havde sit eget, udstrakte imperium. Shelburne så med rædsel Lord Norths og den britiske regerings dumhed, så de besluttede, at de måtte vælte den britiske regering.«

I kølvandet på opstandene, der væltede Lord Norths regering, blev Shelburne britisk indenrigsminister og dernæst britisk premierminister i 1782, lige netop tidsnok til at kontrollere de amerikanske forhandlinger ved slutningen af Den amerikanske Revolution.

Men for at forstå, hvad det er, der nu kommer til magten med Shelburnes indtræden i regeringen, lad os kaste et tilbageblik til de tidlige 1760'ere. Det er begyndelsen af den proces, hvorved det Britiske Ostindiske Kompagni overtager den britiske regering. Efter Syvårskrigen, også kendt som den fransk-indianske krig i Nordamerika ...

Steinberg: »På det tidspunkt voksede England frem som den førende imperiemagt i Europa og det repræsenteredes af det Ostindiske Kompagni, der blev blandet sammen med og udøvede dominans over den nominelt valgte engelske regering.«

Syvårskrigen

Slaget ved Leuthen 1757.

General Edward Braddock 1695-1755.

Kolnbergs fald 1761.

Englands kultur begyndte at skifte. Mændene fra det Ostindiske Kompagni, der havde kæmpet mod franskmændene i Indien, kom nu hjem. Mange var ikke Lords eller landadel, da de rejste, men da de kom hjem, var de så rige, at de bogstavelig talt kunne købe sæder i Parlamentet og vende det britiske, politiske etablissement på hovedet.

Colin Lowry: »Dette er et kompagni, der minder meget om Haliburton eller Blackwater på den måde, at det er privat ejet, men udfører et angiveligt offentligt arbejde for Imperiet. Det havde en utrolig flåde, sin egen hær, sine egne penge, når det var hjemme i Indien, kontrollerede handlen med Kina hjem til England, kontrollerede handlen med de amerikanske kolonier, og kontrollerede selvfølgelig monopolet på the til Amerika og England. Disse mænd har heller ingen troskab mod Gamle England. De ser ikke Imperiet som centreret i England mere. De ser det som et globalt imperium, et financier-imperium. Med andre ord, så er de fuldstændig parat til at bygge skibe i Indien, med indiske slavearbejdere og lade Deptford skibsværftet i London næsten gå bankerot, fordi de bygger det så billigt, men de er faktisk ligeglade med det. De ser ikke på deres effekt på selve England, men er villige til at ruinere noget af den engelske økonomi til fordel for egen profit.«

En forfatningskrise brød ud i England 1768. Krisen kom til et opgør over spørgsmålet om, hvorvidt Ostindien, der havde sin egen hær, har ret til at erklære krig uden for kronens kontrol.

Lowry: »Svaret fra Ostindien var, ja, det havde de. Kronens svar var nej, det har I ikke. Dette var en enorm konflikt i England, åbenlyst, men også for det meste bag scenen.«

Statsgælden i England i 1768 var astronomisk pga. Syvårskrigen. Og man anså det for at være fordelagtigt for Kronen og Finansministeriet at bringe Ostindien ind på en let reguleret måde. I 1772 skabte Lord North Loven om regulering,

hvilket er første gang, der er en fusion mellem Ostindien ind i regeringen. Loven krævede, at Handelsstyrelsen skulle udnævne 4 direktører for Ostindisk Kompagni, og at Ostindisk Kompagni skulle udnævne 4 medlemmer af regeringens handelsstyrelse. Dette er første gang, en forening med det offentlige finder sted.

Lowry: »Dette er for amerikanerne, især Benjamin Franklin, et signal om, at Den amerikanske Revolution er den eneste vej frem, meget snart. For nu er denne financier-magt i færd med at overtage magten over engelsk politik. Der er ikke længere nogen adskillelse mellem, at amerikanerne er imod den ostindiske politik, men appellerer til Kronen om beskyttelse; disse to kræfter har nu indgået ægteskab gennem denne lov fra 1772. Det bliver meget værre i 1784.«

I 1770'erne i England havde der i den engelske befolkning eksisteret en meget stor, pro-amerikansk sektion, der var imod det, det Britiske Ostindiske Kompagni gjorde. Shelburne påbegyndte dannelsen af en struktur i England, der eliminerede enhver mulighed for engelske patrioter til at redde deres land. Det var et venetiansk oligarki, der nu overtog magten, og det var også dette oligarki, der nu befandt sig midt i fredsforhandlingerne ved slutningen af den amerikanske revolution.

Steinberg: »Shelburnes strategi var at få det til at se ud, som om han var Den amerikanske Revolutions bedste ven, at støtte principperne om frihed og alt det, som Den amerikanske Revolution repræsenterede. Men, på typisk venetiansk maner, så var hans virkelige strategi Del og Hersk.«

Lowry: »Han sidder i krydset mellem Franklin, amerikanerne, og så franskmændene og spanierne ved fredsforhandlingerne, og hans synspunkt er at opgive så lidt som muligt, især i Indien, og alt, hvad der kan have en effekt på Imperiet sådan, som han nu vil modellere det til at blive, som er et financier-imperium og et imperium til udvinding af råmaterialer. Denne

del er ikke noget nyt; men han er parat til grundlæggende set at give amerikanerne anerkendelse af uafhængighed, men holde så meget som muligt væk fra franskmændene i Indien.«

Den amerikanske Revolution var en global krig. Udover, at franskmændene og briterne kæmpede i Nordamerika, kæmpede de også i Indien, og ud for Caribiens og Afrikas kyster. Under fredsforhandlingerne blev alle disse forskellige dele af konflikten forhandlet. Shelburne manøvrerede for at sikre, at briterne kunne føre separate forhandlinger med amerikanerne, franskmændene og spanierne, hvilket gav ham de bedste betingelser for at manipulere den ene op imod den anden og opsplitte den alliance, der netop havde slået Det britiske Imperium.

Med sæden til splittelse sået i Europa, var de primære midler, Shelburne havde for at kontrollere de tidligere amerikanske kolonier, frihandel. Shelburnes synspunkt var, at amerikanerne måtte inddømmes til at være en begrænset kystnation, der ikke kunne bruge de udstrakte indlandsterritorier til udvikling. Skulle De forenede Stater lykkes med at blive en selvstændig nation, så kunne dette Britiske Imperium ikke overleve. Skulle Shelburne sikre denne nye form for Imperium over det britiske samfund, måtte han desuden også eliminere enhver lighed med en nation, der måtte være tilbage i England.

Lowry: »Så på dette tidspunkt vil han skabe en sammensmeltning mellem Ostindisk Kompagnis bestyrelse og en hemmelig komite, der skal styre det britiske Udenrigsministerium og Imperiets udenlandske dele, og dette kaldes Kontrolstyrelsen. Så i 1784 introducerer Shelburne, gennem Pitt, der nu er leder i Underhuset, Loven for Indien af 1784, der officielt skaber Kontrolstyrelsen og forener Ostindisk Kompagnis hemmelige komite med britiske efterretningsfunktioner. Og dette inkluderer Udenrigsministeriet. Men dette gør også noget andet. Det skaber rent faktisk en struktur, hvor Kronen bliver kørt ud på et sidespor mht. til magt over politik. Briterne ville selv sige, at Georg III sandsynligvis er den sidste,

sande monark med fuld magt. Over for de gamle, engelske Whigs og oppositionen fra 1760'erne, der stadig er der, signalerer dette, at de er færdige. Der kommer ingen modstand mod denne magt efter 1784. Det ville være nytteløst; denne magt styrer nu England. Det gør den virkelig også, og dens mål er at smadre Amerika og alle andre rivaler, og selvfølgelig franskmændene og spanierne, der støttede Amerika, er deres mål, samt selvfølgelig selve Amerika.«

Denne magts førsteprioritet var at fuldføre den totale ødelæggelse af Frankrig, der var begyndt med Englands militære sejr under Syvårskrigen. Shelburne skulle nu tage de metoder i anvendelse, som han brugte til at vælte regeringen i England, denne gang med Frankrig som mål, og som skulle blive kendt som Den franske Revolution.

Video: Vand for Livet

Animeret infografik

Dansk udskrift

Hvor meget vand er der i den globale vandcyklus?

Af alt det vand, der findes på jorden, er kun 2,5 % ferskvand.

Af dette ferskvand findes 68 % indesluttet i indlandsisen og gletsjerne.

30 % findes som grundvand, og kun 1,2 % er overfladevand.

Hvordan foregår strømmen af dette vand?

Groft regnet fordampes 413.000 km^3 af Solen hvert år, hvoraf 373.000 km^3 falder direkte tilbage i havet, og kun 40.000 km^3

når landjorden, hvor det falder som nedbør. Andre 11.000 km³ fordamper over land og falder igen over land som nedbør; men planteliv gør mere end dette, idet det sender 62.000 km³ tilbage til atmosfæren, hvorfra det atter falder som nedbør over landjorden.

Med andre ord, så når 90 % af vandet, der fordamper over havene, aldrig frem til landjorden; men når det først befinder sig over landjorden, vil vandet fordampe eller transpirere og atter vende tilbage til landjorden som yderligere nedbør. Hvis man alligevel ser på den totale mængde ferskvand, som Solen producerer, så strømmer der 10 gange så meget vand fra havene op i atmosfæren gennem fordampning, end fra alle Jordens floder tilsammen. Dette svarer til 75 Mississippi-floder, der strømmer fra havene op i himlen, uafbrudt hele året. Men kun 8 af disse floder deponerer deres vand over landjorden.

Hvordan kan vi forbedre disse vandcyklusser?

Lad os undersøge tre metoder:

Afsaltning

Vejrmodifikation

Transport af overfladevand

Først: Afsaltning.

Vidste du, at havene udgør kilden til alt dit ferskvand? Omkring 60 mio. gigawatt energi fra Solen når havoverfladen, hvor det afsalter 413.000 km³ ferskvand om året. Dette svarer til en gennemsnitlig effektivitet på 1.300 kWh energi pr. 1 m³ ferskvand, der produceres. Mennesket anvender imidlertid kun 3 kWh til at producere 1 m³ ferskvand, ved at anvende omvendt osmotisk afsaltning, hvilket gør mennesket 430 gange så effektivt som Solen, når det drejer sig om produktion af ferskvand.

Den energi, der kræves for at afsalte vand til de store californiske kystbyer, ville kun udgøre 50 watt pr. person i hele delstaten og ville levere to tredjedele af borgernes aktuelle forbrug og 10 % af hele delstatens samlede forbrug, inklusive landbrug og andre anvendelsesområder.

Hvordan kan afsaltning forøge den globale vandcyklus? (Se grafik).

Den anden fremgangsmåde til forbedring af vandcyklussen: Vejrmodificering

Husk, at 413.000 km³ vand strømmer op i atmosfæren fra havene årligt, svarende til 10 gange de 40.000 km³, der flyder gennem alle verdens floder. Dette udgør en enorm ressource, der venter på at blive udnyttet. Atmosfæriske ioniseringssystemer er i årtier blevet anvendt med held til at stimulere kondensering af atmosfæriske vanddampe, inklusive nedbør.

En version af atmosfærisk ioniseringsteknologi blev udviklet i Rusland i midten af 1980'erne og bragt til Mexico, hvor kommercielle foretagender fra slutningen af 1990'erne til 2008 resulterede i en forøget nedbørsmængde i hele stater på mellem 5 % og 50 %, genopfyldning af reservoirer og reduktion i antal skovbrande.

I Israel fyldte operationer mellem 2011-2013 således 7 reservoirer til deres fulde kapacitet for første gang i de fyrré år, reservoirerne havde været i brug.

En anden version af atmosfærisk ioniseringsteknologi blev udviklet i Schweiz og blev taget i anvendelse i De forenede arabiske Emirater.

Prøveforsøg med disse systemer i Australien mellem 2007 og 2010 forøgede vedvarende nedbørsmængden med mellem 10 % og 20 %, og et femårigt prøveprogram i Oman, der startede op i 2013,

har forøget nedbørsmængden med 18 % i løbet af forsøgets første to år.

Lad os se på, hvordan ionisering kan forøge den globale vandcyklus. (Se grafik).

En tredje måde at forbedre vandcyklussen på: Styring af overfladevand, eksemplificeret af Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde (NAWAPA).

I den vestlige del af Nordamerika er distribueringen af vand vildt ujævnt fordelt, hvilket skaber en stor diskrepans i det vestlige område. Dette ses ved at sammenligne den årlige afstrømning af de nordvestlige floder med den årlige afstrømning af de sydvestlige floder. Det udgør 1.509 km³ for de nordlige floder mod 113 km³ for de sydlige floder. Det samme kontinent, og den samme kyst. Hvordan kan vi adressere denne store diskrepans i vesten?

NAWAPA XXI-projektet ville være det største vandprojekt i verdenshistorien, som ville omdirigere vand fra den nordvestlige del, hvor det findes i overflod, til den sydvestlige del, hvor der er en desperat mangel. En opdateret version af programmet kunne transportere groft regnet 10 % af afstrømningen i den nordvestlige del, 150 km³ om året, ned gennem den sydvestlige del, før dette vand atter vendte tilbage til havet. Tilføjelsen af denne vandmængde kunne fordoble det sydvestlige områdes fotosyntetiske produktivitet og forøge produktiviteten af hele cyklussen, uden at forandre dens nettovolumen.

Samlet set går afsaltning, vejrmodifikation og transport af overfladevand sammen om at muliggøre en forbedret og udvidet vandcyklus. Ved at integrere disse metoder kan menneskeheden forøge produktiviteten af eksisterende cyklusser, udvide

eksisterende cyklusser, samt skabe helt nye vandcyklusser.

Intet af alt dette opbruger begrænsede vandforsyninger, men udgør i stedet en bedre styring af det cykliske system. Lad ikke nogen fortælle dig noget andet:

Vandet findes; lad os udvikle det!

Produceret af LaRouchePAC: Vand til Fremtiden.